

- a) Istnieniu porozumień horyzontalnych Asociación de Operadores Petrolíferos (AOP) i jego członków, które ograniczały konkurencję między nimi.
- b) Naruszeniu art. 101 i 102 TFUE poprzez utrzymywanie cen sprzedaży detalicznej.
- c) Niezastosowaniu się przez REPSOL do decyzji Komisji z dnia 12 kwietnia 2006 r. (2006/446/WE) dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i wydanej zgodnie z art. 9 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 (sprawa COMP/B-1/38.348 — Repsol CPP); jak również konsekwencje wynikające z tego uchybienia.

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdza, że nie istniały wystarczające podstawy do przyjęcia przeciwko REPSOL żadnego ze środków ustanowionych w rozporządzeniu (WE) nr 1/2003 w przypadku niewywiązywania się przez strony z ciążących na nich zobowiązań.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, wraz z naruszeniem zasady bezpośredniej skuteczności prawa wspólnotowego.
- w tym zakresie skarżąca w szczególności twierdzi, że, w świetle ustaleń Autoridad Nacional de la Competencia (krajowego organu ochrony konkurencji), Komisja nie może pominąć okoliczności nieprzestrzegania zobowiązań ciążących na REPSOL poprzez działania polegające na ustalaniu cen sprzedaży; będące praktyką, której zobowiązał się unikać. Okoliczności faktyczne ustalone przez krajowy organ ochrony konkurencji dotyczące naruszenia art. 101 TFUE powinny być bowiem wystarczyc Komisji do uznania za w pełni dowiedzione, że REPSOL nie wywiązał się ze swych zobowiązań oraz, że
 - brak działania Komisji wobec nieprzestrzegania decyzji w sprawie zobowiązań, z uwagi na to, że przysługują jej uprawnienia dyskrecyjne w tym zakresie, zagraża zdaniem skarżącej samej istocie mechanizmów, które leżą u podstaw przyjęcia zobowiązań jako alternatywnego rozwiązania dla wszczęcia postępowania zmierzającego do nałożenia grzywien, przekształcając uprawnienia dyskrecyjne Komisji w uprawnienie arbitralne, mogące doprowadzić do rażącej odmowy ochrony sądowej
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 23 ust. 2 lit. c) i art. 24 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr (WE) nr 1/2003.
- Zdaniem skarżącej wobec naruszenia art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, takiego jak będące przedmiotem niniejszego postępowania, Komisja powinna była nałożyć grzywnę i okresową karę pieniężną zgodnie z ww. przepisami.

Skarga wniesiona w dniu 28 czerwca 2011 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-343/11)

(2011/C 252/91)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels, M. de Ree, B. Koopman i C. Schillemans, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji wykonawczej Komisji 2011/244/UE z dnia 15 kwietnia 2011 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim art. 1 tej decyzji dotyczy Niderlandów i wyłączenia z finansowania kwoty 22 691 407,79 EUR reprezentującej wydatki zadeklarowane w latach 2006-2008 w ramach programów operacyjnych i uznania organizacji producentów;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W decyzji 2011/244/UE Komisja potraktowała wszystkie koszty z tytułu nadruków na opakowaniach, niezależnie od ich rodzaju i przeznaczenia, jako ogólne koszty produkcji w rozumieniu załącznika II do rozporządzenia nr 1433/2003 ⁽¹⁾ i w związku z tym nie uwzględniła tych kosztów w ramach finansowania ze środków wspólnotowych. Rząd niderlandzki zajmuje stanowisko, zgodnie z którym umieszczanie na opakowaniach nadruku odzwierciedlającego markę lub znak towarowy organizacji producentów, służące promocji, musi zostać uznane za promocję ogólną lub promocje oznakowań jakościowych i promocję marek lub znaków towarowych organizacji producentów. Zgodnie z załącznikiem I do rozporządzenia nr 1433/2003 koszty takich wydatków mogą zostać jak najbardziej uwzględnione w ramach finansowania.

Ponadto decyzją 2011/244/UE Komisja wyłączyła całkowicie z finansowania programy operacyjne realizowane przez organizację producentów FresQ w sezonie sprzedaży 2004-2007, w oparciu o uzasadnienie, że ta organizacja producentów nie spełnia wymogów uznania określonych w rozporządzeniu nr 2200/96 ⁽²⁾ i w rozporządzeniu nr 1432/2003. Komisja oparła

tę ocenę na stwierdzeniu, iż pewne filie organizacji producentów FresQ są nastawione wyłączenie na produkcję jednego producenta i że w wyniku utraty wpływu przez tego producenta na organizację filii FresQ nie spełnia już swojej centralnej funkcji w zakresie zbytu i określania cen. Rząd niderlandzki kwestionuje to stanowisko oraz płynącą z niego konsekwencję, iż władze niderlandzkie powinny były odwołać uznanie udzielone organizacji producentów FresQ.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999⁽³⁾ i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005⁽⁴⁾, w związku z art. 15 rozporządzenia nr 2200/96 i art. 8 w związku z pkt 8 i 9 załącznika I do rozporządzenia nr 1433/2003 na skutek potraktowania wydatków z tytułu nadruków na opakowaniach jako ogólne koszty produkcji i w konsekwencji wyłączenia ich z finansowania.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005, w związku z art. 11 rozporządzenia nr 2200/96 i art. 6 i 7 rozporządzenia nr 1432/2003 na skutek sformułowania wniosku, iż kryteria uznania nie zostały spełnione przez organizację producentów FresQ.
- 3) Ewentualnie zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005, w związku z art. 21 rozporządzenia nr 1432/2003, na skutek okoliczności, że wsparcie otrzymane przez FresQ w sezonie sprzedaży 2004-2007 nie zostało uwzględnione w ramach współfinansowania przez Wspólnotę.
- 4) Dodatkowo ewentualnie zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 i art. 31 rozporządzenia nr 1290/2005 oraz zasady proporcjonalności, ponieważ wysokość korekty finansowej jest niewspółmierna w stosunku do rzeczywistego ryzyka finansowego ponoszonego przez Fundusz Rolny.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1433/2003 z dnia 11 sierpnia 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96 w odniesieniu do funduszy operacyjnych, programów operacyjnych i pomocy finansowej (Dz.U. L 203, s. 25)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2200/96 z dnia 28 października 1996 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw (Dz.U. L 297, s. 1)

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 160, s. 103)

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 209, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2011 r. — Gollnisch przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-346/11)

(2011/C 252/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bruno Gollnisch (Limonest, Francja) (przedstawiciel: G. Dubois, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego o uchyleniu immunitetu parlamentarnego skarżącego, podjętej w dniu 10 maja 2011 r. poprzez przyjęcie sprawozdania nr A7-0155/2011;
- zasądzenie na rzecz B. GOLLNISCHA kwoty 8 000 EUR tytułem zadośćuczynienia;
- zasądzenie na rzecz B. GOLLNISCHA kwoty 4 000 EUR tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i przygotowania skargi w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żąda, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2011 r. w sprawie przyjęcia sprawozdania komisji prawnej (A7-0155/2011) i oddalenia wniosku o skorzystanie z immunitetu i przywilejów Bruno Gollnicha [2010/2284(IMM)], a po drugie zasądzenia zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej skarżący miał doznać w związku z zaskarżoną decyzją.

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na naruszeniu art. 9 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej z dnia 8 kwietnia 1985 r.
- 2) Zarzut drugi, oparty na konieczności zastosowania w niniejszej sprawie art. 9 tego protokołu.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu utrwalonej praktyki komisji prawnej Parlamentu Europejskiego.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na braku poszanowania zasady pewności prawa Unii Europejskiej i naruszeniu zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.